

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Търсенето на Злата вещица (12/24)

Войникът със зелените мустаци ги поведе по улиците на Смарагдения град, докато не стигнаха стаята, където живееше Пазителят на портите. Този служител отключи очилата им и ги върна в голямата си кутия, а после любезно отвори портата за нашите приятели.

- Кой път води до Злата вещица от Запад? - попита Дороти.

- Няма път - отговори Пазителят на портите. - Никой никога не иска да отиде натам.

- Тогава как да я намерим? - запитва момичето.

- Това ще бъде лесно - отговори мъжът, - защото когато тя разбере, че сте в страната на Мигащите, ще ви намери и ще ви направи нейни роби.

- Вероятно няма - каза Плашилото, - защото искаме да я унищожим.

- О, това е нещо ново - рече Пазителят на портите. - Никой никога не я е унищожавал преди, така че естествено си помислих, че тя ще ви направи роби, както е направила с останалите. Но пазете се; защото тя е зла и свирепа и няма да ви позволи да я унищожите. Вървете на Запад, натам, накъдето слънцето залязва, и няма как да не я намерите.

Те му благодариха и се сбогуваха с него, като се обърнаха на Запад, тръгвайки през поля от мека трева, осеяна тук-там с маргаритки и лютичета. Дороти все още носеше красивата копринена рокля, която си беше сложила в двореца, но сега, за нейна изненада, тя откри, че роклята вече не беше зелена, а чисто бяла. Панделката на врата на Тото също беше загубила зеления си цвят и беше толкова бяла, колкото роклята на Дороти.

Смарагденият град скоро остана далеч назад. Колкото повече напредваха, земята ставаше все по-неравна и хълмиста, защото нямаше нито ферми, нито къщи в тази страна на Запада, а земята беше необработена. Следобед слънцето грееше жарко в лицата им, защото нямаше дървета, които да им предложат заслон; така че преди да падне нощта, Дороти, Тото и Лъвът се умориха, легнаха на тревата и заспаха, а Дърварят и Плашилото ги пазеха.

Злата вещицата от Запад имаше само едно око, но то беше толкова мощно, колкото телескоп и можеше да вижда навсякъде. Така че, сядайки на вратата на замъка си, тя случайно се огледа и забеляза как Дороти спи с приятелите си около нея. Те бяха на огромно

разстояние, но Злата вещица се ядоса, че ги намира в страната си; така че тя наду една сребърна свирка, която висеше на врата ѝ.

Изведнъж глутница вълци се затича към нея от всички посоки. Те имаха дълги крака, свирепи очи и остри зъби.

- Отидете при тези хора - каза Вещицата, - и ги разкъсайте на парчета.

- Ще ги направиш свои слуги ли? - попита водачът на вълците.

- Не - отговори тя, - единият е от тенекия, а другият от слама; едното е момиче, а другият е Лъв. Никой от тях не е подходящ за работа, така че можете да ги разкъсате на малки парчета.

- Много добре - каза вълкът и се втурна с пълна скорост, последван от другите.

Беше късмет, че Плашилото и Дърварят бяха съвсем будни и чуха, че вълците идват.

- Това е моята борба - каза Дърварят, - така че застани зад мен и ще ги посрещна, когато дойдат.

Той грабна брадвата си, която хубаво беше наточил, а водачът на вълците нападна Тенекиения човек, завъртя ръката му и отрязва главата на вълка от тялото му, така че той веднага умря. Щом успя да вдигне брадвата си, дойде нов вълк и той също попадна на острия край на оръжието на Тенекиения човек. Имаше четиридесет вълка и четиридесет пъти беше убит по един вълк,

така че накрая всички лежаха мъртви на купчина пред Дърваря.

Тогава той остави на земята брадвата си и седна до Плашилото, което каза:

- Това беше добър бой, приятелю.

Те чакаха Дороти да се събуди сутринта. Малкото момиче беше доста изплашено, когато видя огромния куп от рунтави вълци, но Тенекиеният човек ѝ разказа всичко. Тя му благодари, че ги е спасил и седна да закуси, след което тръгнаха пак на път.

Същата тази сутрин Злата вещица отиде на вратата на двореца си и погледна навън с едно око, което можеше да вижда надалеч. Тя видя всичките си вълци как лежат мъртви, а странниците все още пътуваха из нейната страна. Това я ядоса още повече и тя наду сребърната си свирка втори път.

Веднага едно ято диви врана долетя при нея, достатъчно голямо, че да почерни небето.

А Злата вещица каза на Краля на враните:

- Веднага отлитай към странниците; избоди им очите и ги разкъсай на парчета.

Дивите врани полетяха, събрани в едно огромно ято, към Дороти и спътниците ѝ. Когато малкото момиченце ги видя, че идват, се уплаши.

Но Плашилото рече:

- Това е моята битка, така че легни до мен и няма да бъдеш наранена.

Така че всички легнаха на земята освен Плашилото, а той се изправи и протегна ръцете си. И когато враните го видяха, те се изплашиха, както винаги става с тези птици, когато видят плашила, и не посмяха да се приближат. Но Кралят на враните рече:

- Това е просто сламен човек. Ще му избода очите.

Кралят врана полетя към Плашилото, който го хвана за главата и му заизвива врата, докато не го уби. А тогава друга врана долетя при него и Плашилото изви и нейния врат. Имаше четиридесет врани и Плашилото изви четиридесет пъти вратове, докато накрая всички лежаха мъртви до него. Тогава той повика придружителите си да се надигнат и те пак тръгнаха на път.

Когато Злата вещица погледна пак и видя, че всичките ѝ врани лежат на купчина, тя изпадна в ужасна ярост и наду три пъти сребърната си свирка.

Веднага се чу страшно бръмчене във въздуха и рояк от черни пчели долетя при нея.

- Отидете при странниците и ги ужилете до смърт! - изкомандва Вещицата, а пчелите се обърнаха и литнаха бързо, докато не стигнаха там, където Дороти и приятелите ѝ вървяха. Но Дърварят ги беше видял, а Плашилото измисли какво да правят.

- Извади сламата ми и я разпръсни над малкото момиченце, кучето и Лъвът - каза той на Дърваря, - и пчелите няма да могат да ги ужилят.

Дърварят го направи, а Дороти си легна близо до Лъва и хвана Тото в ръцете си, така че сламата да ги покрива изцяло.

Пчелите дойдоха и не намериха никой друг, когото да ужилят, освен Дърваря, така че те го нападнаха и счупиха всичките си жила в тенекията без да наранят Дърваря въобще. А тъй като пчелите не могат да живеят, когато жилото им е счупено, това беше краят на черните пчели и те легнаха, разпръснати около Дърваря, малки купчини ситни въглища.

Тогава Дороти и Лъвът станаха, а момичето помогна на Тенекиения човек да натъпче сламата обратно в Плашилото, докато той не беше чисто новичък. Така че те тръгнаха на път отново.

Злата вещица беше така ядосана, когато видя своите черни пчели на малки купчини, приличащи на ситни въглища, че започна да тропа с крака, да си скубе косата и да скърца със зъби. И тогава тя повика дузина от робите си, които бяха Мигащи, и им даде остри копия, нареждайки им да отидат при странниците и да ги унищожат.

Мигащите не бяха храбри хора, но трябваше да правят това, което им се казва. Така че замаршируваха, докато не се приближиха до Дороти. Тогава Лъвът издаде страшен рев и се затича към тях, а бедните Мигащи бяха толкова уплашени, че побягнаха обратно, колкото бързо можеха.

Когато се върнаха в замъка, Злата вещица ги изпрати пак на работа, след което тя седна да си помисли какво друго може да направи. Тя не можеше да разбере как всичките ѝ планове да унищожи тези странници, са се провалили; но освен че беше зла, беше и могъща Вещица, и тя скоро измисли как да действа.

В нейния шкаф имаше Златна шапка, осеяна с диаманти и рубини. Тази Златна шапка притежаваше магия.

Който я притежаваше, можеше да извика три пъти Крилатите маймуни, които щяха да се подчинят на всяка дадена заповед. Но никой не можеше да даде заповед на тези необичайни същества повече от три пъти. Злата вещица вече беше използвала магията на Шапката два път. Първият път тя направи Мигащите свои роби и сама се ръкоположи да властва над тяхната страна. Крилатите маймуни ѝ бяха помогнали да го направи. Вторият път беше, когато тя се бори със самия Велик Оз и го изгони от страната на Запада. Крилатите маймуни ѝ помогнаха да направи и това. Тя можеше да използва тази Златна шапка само още веднъж, поради което тя не искаше да го прави, докато не изчерпа всичките си сили. Но сега нейните свирепи вълци, нейните диви врани и нейните жилещи пчели ги нямаше, а слугите ѝ бяха изплашени от Страхливия лъв, така че тя видя, че това е единственият останал начин да унищожи Дороти и приятелите ѝ.

Така че Злата вещица извади Златната шапка от шкафа си и я сложи на главата си. Тогава тя застана на левия си крак и каза бавно:

- Еп-пи, пеп-пи, как-ки!

След това застана на десния си крак и каза:

- Фил-ло, хол-ло, хел-ло!

После тя застана на двата си крака и извика със силен глас:

- Зиз-зи, зуз-зи, зик!

В този миг магията започна да действа. Небето притъмня и от въздуха се чу нисък ръмжащ звук.

Имаше звук от пърхане на множество крила, силни звуци от дърдорене и смях, а щом слънцето се показа отново на тъмното небе, се разкри гледката на Злата вещица, обградена от тълпа маймуни, като всяка имаше чифт грамадни и мощни криле на раменете си.

Една от тях, много по-голяма от другите, изглежда беше техният водач. Тя прелетя близо до Вещицата и рече:

- Повикали сте ни за трети и последен път. Какво ще наредите?

- Отидете при странниците, които се намират в моята страна и унищожете всички освен Лъва - каза Злата вещица. - Донесете този звяр при мен, защото ми се иска да го впрегна като кон и да го накарам да работи.

- Вашите заповеди ще бъдат изпълнени - рече водачът. Тогава с много дърдорене и шум Крилатите

маймуни отлетяха до мястото, където вървяха Дороти и нейните приятели.

Някои от Маймуните грабнаха Тенекиения човек и го понесоха във въздуха, докато не стигнаха до страна, гъсто покрита с остри камъни. Там пуснаха бедния Дървар, който падна от голяма височина на скалите, където остана да лежи така очукан и изкривен, че не можеше нито да се движи, нито да изпъшка.

Друга част от Маймуните хванаха Плашилото и с дългите си пръсти издърпаха всичката слама от дрехите и глава му. Те смачкаха на топка неговата шапка, ботуши и дрехи и ги захвърлиха по клоните на високо дърво

Останалите Маймуни хвърлиха здрави въжета около

Лъва и ги увиха многократно около тялото, главата и краката му, докато той не можеше да хапе, драска или да се бори по никакъв начин. Тогава те го повдигнаха и отлетяха с него до замъка на Вещицата, където го сложиха в малък двор с висока желязна ограда около него, така че да не може да избяга.

Но въобще не нараниха Дороти. Тя стана с Тото в ръце, гледайки тъжната съдба на своите другари и мислейки, че скоро ще бъде нейният

ред. Водачът на Крилатите маймуни долетя до нея с дългите му, космати ръце, протегнати към нея, и грозното му лице – ужасно ухилено; но той видя белега от целувката на Добрата вещица на челото ѝ и рязко спря, жестикулирайки към другите да не я докосват. – Не смеем да нараним това малко момиченце – каза им той, – защото е защитена от Силата на Доброто и това е по-велико от Силата на Злото. Всичко, което можем да направим, е да я пренесем до замъка на Злата вещица и да я оставим там.

Така че те повдигнаха внимателно и нежно Дороти в ръцете си и я пренесоха бързо във въздуха до замъка, където я положиха на прага. После водачът каза на Вещицата:

– Ние Ви се подчинихме, доколкото можем.

Тенекиеният човек и Плашилото са унищожени, а Лъвът е завързан в двора Ви. Не смеем да нараним малкото момиченце, нито кучето, което носи в ръце. Вашата сила над нашата група сега приключи и никога повече няма да ни видите.

Тогава всички Крилати маймуни с много смях, дърдорене и шум политнаха във въздуха и скоро се изгубиха от поглед.

Злата вещица беше изненадана и притеснена, когато видя белега на челото на Дороти, защото знаеше добре, че нито Крилатите маймуни, нито тя самата ще посмеят да наранят момичето по никакъв начин. Тя погледна надолу към краката на Дороти и виждайки

Сребърните обувки, започна да трепери от страх, защото знаеше каква силна магия притежават те. В началото Вещицата се изкушаваше дали да не избяга от Дороти; но без да иска погледна в очите на детето и видя колко беше наивна душата, която разкриваха, и как малкото момиченце не знаеше невероятната сила, която ѝ даваха Сребърните обувки. И така Злата вещица се засмя и си помисли: "Все пак мога да я направя моя робиня, защото тя не знае как да използва силата си". После каза на Дороти твърдо и строго: - Ела с мен и гледай да изпълняваш всичко, което ти казвам, защото ако не го направиш, това ще те убия, както направих с Тенекиения човек и Плашилото. Дороти я последва през много красиви стаи в двореца ѝ, докато не стигнаха до кухнята, където Вещицата ѝ нареди да измие тенджерите и чайниците, да измете пода и да поддържа огъня с дърва. Дороти покорно се хвана на работа, като беше решена да се труди, колкото се може по-усилено; защото се радваше, че Злата вещица е решила да не я убие. Докато Дороти работеше усърдно, Вещицата реши да отиде до двора и да впрегне Страхливия лъв като кон; тя беше сигурна, че това ще я забавлява, да го кара да дърпа нейната каляска всеки път, когато искаше да кара. Но отваряйки портата, Лъвът издаде силен рев и се втурна към нея така свирепо, че Вещицата се уплаши, избяга и затвори портата отново.

- Ако не мога да те впрегна - каза Вещицата на Лъва, говорейки през решетките на портата, - Мога да оставя да гладуваш. Няма да имаш нищо за ядене, докато не направиш това, което пожелаея.

Така че след това тя не донесе повече храна на заловения Лъв; но всеки ден ходеше до портата на обяд и питаше:

- Готов ли си да те впрегна като кон?

А Лъвът отговаряше:

- Не. Ако влезеш в този двор, ще те ухапя.

Причината Лъвът да не бъде принуден да прави това, което искаше Вещицата, беше, че всяка нощ, докато жената спи, Дороти му носеше храна от долапа. След като се нахранеше, той лягаше в леглото си от слама, а Дороти лягаше до него и полагаше своята глава на меката му, рошава грива, докато разговаряха за неволите си и се опитваха да планират бягството си по някакъв начин. Но те не можеха да намерят начин да избягат от замъка, защото беше постоянно охраняван от жълтите Мигащи, които бяха робите на Злата вещица и твърде много се страхуваха от нея, за да не я слушат.

Момичето трябваше да работи усилено през деня и Вещицата често заплашваше да я набие с един стар чадър, който винаги носеше в ръка. Но в реалност не смееше да удари Дороти заради знака на челото ѝ.

Детето не знаеше това и беше изпълнено със страх за себе си и за Тото. Веднъж Вещицата удари с чадъра си

Тото и смелото кученце я нападна, на свой ред захапвайки я за крака. Вещицата не кървеше там, където беше ухапана, защото беше толкова зла, че кръвта в нея беше пресъхнала преди много години. Животът на Дороти стана много тъжен, когато тя започна да разбира, че ще е по-трудно от всякога да се върне в Канзас при леля Ем отново. Понякога горчиво плачеше часове наред, а Тото седеше в краката ѝ и я гледаше в лицето, скимтейки тъжно, за да покаже колко съчувства на малката си господарка. Всъщност Тото не го беше грижа дали е в Канзас или в Страната на Оз, стига Дороти да беше с него; но той знаеше, че малкото момиченце е нещастно, и това правеше и него нещастен.

А Злата вещица имаше горещо желание да притежава със Сребърните обувки, които момичето носеше. Нейните пчели, нейните врани и нейните вълци лежаха на купчини и изсъхваха, беше използвала цялата силата на Златната шапка; но само ако можеше да се сдобие Сребърните обувки, те щяха да ѝ дадат повече сила от всички други неща, които беше загубила. Тя наблюдаваше Дороти внимателно, за да види дали тя някога ще свали обувките си, мислейки, че може да ги открадне. Но детето беше много гордо с красивите си обувки и никога не ги смъкваше освен нощем, когато се къпеше. Вещицата прекалено много се страхуваше от тъмното, за да посмее да влезе в стаята на Дороти през нощта и да вземе обувките, а страхът ѝ от водата

беше по-голям от страха ѝ от тъмното, така че никога не се приближаваше, когато Дороти се къпе. Наистина старата Вещица никога не беше докосвала вода, нито пък водата я беше докосвала по какъвто и да е начин. Но злото създание беше много хитро и най-накрая измисли номер, който ще ѝ осигури това, което иска. Тя сложи железен прът по средата на кухненския под и после с помощта на магическите си дарби направи желязото невидимо за човешко око. Така че когато Дороти мина оттам, тя се препъна в пръта, тъй като не можеше да го види, и падна. Не беше много контузена, но при падането си една от Сребърните обувки се изхлузи от крака ѝ; и преди да можеше да я достигне, Вещицата я грабна и я сложи на собствения си кльощав крак.

Злата жена беше страшно доволна от успеха на своя номер, защото стига да имаше една от обувките, тя притежаваше половината от магическата им сила и Дороти не можеше да ги използва срещу нея, дори и да знаеше как да го направи.

Малкото момиченце, виждайки, че е загубила една от красивите си обувки, се ядоса и каза на Вещицата:

- Върни ми обувката!
- Няма - отвърна Вещицата, - защото сега това е моята обувка, а не - твоята.
- Ти си зло същество! - извика Дороти. - Нямаш право да ми вземаш обувката.

- И все пак, ще я задържа - рече Вещица през смях, - и някой ден ще взема и другата от теб.

Това толкова ядоса Дороти, че тя грабна една кофа с вода, която стоеше наблизо и я лисна по Вещицата, като я намокри от глава до пети.

Моментално злата жена издаде силен писък от страх, а после пред учудения поглед на Дороти Вещицата започна да се смалява и стопява.

- Виж какво направи! - изкрещя тя. - След минута ще се стопя.

- Наистина много съжалявам - каза Дороти, която беше истински уплашена да види как Вещицата се разтапя като кафява захар пред очите ѝ.

- Не знаеше ли, че водата ще ме убие? - попита Вещицата с ридаещ, отчаян глас.

- Разбира се, че не - отговори Дороти. - Как бих могла да знам?

- Ами, след няколко минути ще се стопя и ти ще имаш целия замък за себе си. Бях зла за времето си, но никога не съм си помисляла, че малко момиченце като теб ще е способно да ме разтопи и да сложи край на злите ми дела. Гледай - изчезвам!

С тези думи Вещицата се разпадна до кафява, разтопена, безформена маса и започна да се разтича по чистите дъски на кухненския под. Виждайки, че наистина се е разтопила цялата, Дороти наля още една кофа вода и я изсипа върху изцапаното. После помете пода. След като вдигна сребърната си обувка, която беше единственото, което остана от старицата, тя я почисти и изсуши с парцал, слагайки я на крака си пак. Тогава понеже вече беше свободна да прави това, което иска, тя побягна към двора да каже на Лъва, че със Злата вещица от Запад е свършено и че вече не са затворници в чужда страна.